

TRĂM NĂM TÌNH CŨ LÀ KHÔNG HẬN

(Nhật Ký TTBG) (Bài 23)

*Ôi ! Lòng ta sao buồn khôn nguôi
Niềm u uất trôi theo tháng ngày buông xuôi
Há vì cơm áo chẳng no lành
Há vì đời không ai mất xanh ?...
(Thơ Vũ Hoàng Chương)*

***/ Sài Gòn, thứ Hai 15/11/1971**

Trong câu chuyện điện thoại với chị Thành, tôi nghe chị kể rằng trọn gia đình chị đã đồng ý xuống thưa chuyện cùng Mẹ để cưới tôi về cho Sơn. Rồi chị hỏi ý tôi thế nào, tôi không đáp.

Buổi chiều, theo lời yêu cầu của chị Thành và của cả Sơn, tôi lên nhà, gặp đông đủ các anh chị em.

Tại đây, chị Thành lại hỏi tôi định ra sao về chuyện làm vợ Sơn? Tôi vẫn im lặng.

Ngược nhìn Sơn ngồi ở ghé đối diện, tôi cố tìm trong chính mình một rung cảm cũ, nhưng vẫn hoài công. Thế vào đó là một thứ cảm giác mà tôi không biết diễn tả sao cho chính xác? Có lẽ là xa lạ!

Phải rồi! Xa lạ như buổi tối Ba Mười Tết ở lần gặp thứ nhất. Xa lạ như trong lần gặp thứ hai, Mùng Ba Tết, Sơn tìm đến thăm tại nhà mẹ tôi. Xa lạ như buổi chiều ở Nha Trang, Sơn và anh Lan chặn tôi lại trên lối vào phi cảng. Và xa lạ y hệt cái đêm đầu tiên, Sơn "chính thức" đi vào đời tôi tại căn nhà 7B Quang Trung.

Ôi kỳ quặc? Bây giờ đã có với nhau một đứa con mà tại sao cảm giác xa lạ này vẫn không khác chút nào với những lần đã kể? Từ Sơn hay từ tôi đã tạo nên điều

ấy? Hay là hình ảnh Noel vẫn không đủ mãnh lực lôi kéo hai trái tim gắn lại với nhau?

Son vẫn ngồi yên. Tôi nghĩ có lẽ anh hiểu rằng tất cả đều đã muộn trễ. Sự chờ đợi mỗi mòn một cái đám cưới cứu vãn danh dự trong những tháng mang thai cuối cùng đã khiến tôi mệt mỏi. Thêm các dây dưa phụ nữ của Son, và tệ hại nhất là câu chuyện được nghe từ anh Lan rằng "*Son đang dính vào một cô ca sĩ ở Nha Trang*" thời gian vừa qua... tất cả những điều này đã *thui chột hoàn toàn mọi ý định "vì Noel mà dừng lại làm vợ, làm mẹ trong một cuộc sống hôn nhân đầy chịu đựng."*

Chị Thành nói:

"Bọn chị ai cũng thấy Noel giống bên nội quá mà nếu để như vậy thì thật tội. Dù sao nó cũng mang máu huyết dòng giống chị. Do đó mà anh Hải và các chị, ai cũng xúi giục cho cha xuống thừa cùng mẹ em và ông đã bằng lòng. Bây giờ hễ bất cứ lúc nào thuận tiện thì cho Son hay, cha và chị Hải sẽ xuống."

Tôi vẫn không đáp. Tự nghĩ, trên đời có mấy ai biết nghĩ để mà thương cho những khi hoạn nạn của kẻ khác!

Chị Thành thấy tôi ngồi im nên quay qua Son hỏi định thế nào? Son hờ hững trả lời:

"Em không định gì cả! Mọi sự là do Thu Vân. Nhưng em biết Thu Vân không chịu thì còn phải làm sao?"

Tôi âm thầm cảm ơn sự hiểu biết của Son trong một vấn đề trọng đại như thế.

Câu chuyện lan sang việc bếp núc của đàn bà. Chị Thành nói Son rất kén ăn. Tôi gật đầu công nhận. Chị lại hỏi tôi nghĩ thế nào về một người đàn ông? Tôi đáp:

"Em mong khi Noel lớn lên sẽ có những đam mê to tát về cuộc đời và xã hội, khoa học hay nghệ thuật... hơn là để ý đến cách ăn ngon mặc đẹp cho chính bản

thân. Đó là mẫu đàn ông lý tưởng em ước mơ Noel sẽ thành."

Son tỏ nét bực bội rõ rệt, nói với chị Thành:

"Chị biết, có những người đàn bà, dù chỉ là người yêu thôi mà khi biết đối tượng của họ thích ăn món gì thì sẽ cố tập nấu cho ngon món ấy..."

Tôi biết Son đang nói về cô Lâm với cái tài nấu ăn của cô như Sơn nhiều lần ca tụng.

Khi nghe Sơn mai mỉa:

"Anh biết điều gì nơi em cũng đều cao kỳ hết!"

thì tôi chán nản không muốn góp thêm lời nào nữa vào loại chuyện thế này.

Tôi nhìn Sơn, cố tìm trên khuôn mặt anh một chút nào thân thiện... Thượng Đế đã sai lầm khi đem ghép cuộc đời chúng tôi vào với nhau bằng một hình hài bé nhỏ. Ý nghĩ *"Từng có lần trao đi cái tình cho một người đàn ông không hiểu được đích xác giá trị của nó"* đã làm tôi đau đớn. Càng đau đớn hơn với câu hỏi: *"Tại sao một nửa dòng máu trong tâm thân yêu dấu của con tôi lại là đến từ con người bạc hãnh kia?"* Đồng thời, bên tai vang vang lời nhắc nhở: *"Bằng mọi giá phải thoát ra khỏi Sơn nếu không muốn cả đời về sau, tôi và đứa con vẫn còn ngụp lặn triền miên trong đau khổ"*.

Việc cưới xin được chị Thành đề cập trở lại, trên thái độ chị có cái gì thật thúc bách. Chị hỏi tôi định sao? Lần này, mang trong đầu ý niệm: *"Phải giải tỏa cho xong mọi cái gì còn sót trước khi tự tay đóng lại trang đời cũ"*, tôi đáp câu hỏi chị, rành rọt từng chữ:

"Phía mẹ em, dạo mới hay ra mọi chuyện, biết cá nhân Sơn không đủ sức, nhưng vì muốn cứu vãn danh dự cho em, bà đã nói cùng Sơn là sẽ giúp Sơn chu toàn tiền bạc cho một cái đám cưới đàng hoàng đầy đủ... Tuy nhiên *khi ấy, cha và các anh chị không ai đáp trả chút nào lời đề nghị*. Bây giờ nếu bảo em lập lại điều

đó, em sợ mẹ em sẽ không chấp nhận. Phần riêng em thì có nghe anh Lan kể rằng Sơn đang ăn ở với một cô ca sĩ ngoài Nha Trang. Giờ đây nếu em nhận lời cho Sơn đi cưới thì sợ rằng lần thứ hai, chính em sẽ làm đau khổ cho một người con gái khác, như từng làm đau khổ cho cô Lâm theo lời vừa lúc nãy chị Trung nói ra..."

Tôi chưa dứt ý thì chị Thành đã la lớn:

"Nhưng em mới chính là người có con với Sơn chứ không phải là cô ca sĩ ở Nha Trang..."

Tôi nhìn Sơn, thấy trên mặt anh lộ ra vẻ ngượng ngùng rõ rệt.

... .. (TTBG tự ý bỏ một trang.)

Thôi, cũng chẳng còn gì để phải luyên lưu nhau nữa. Sự kéo dài chỉ làm khổ cho tôi và Noel trên hết...

*Trăm năm tình cũ **lià không hận***

*Thà nép mày hoa **thiếp phụ chàng**...*

□

(Tiếp bài 24)

□